

Lion's, el primer bar d'ambient de Reus

Per entendre'n el seu caràcter pioner, cal rebobinar més de quatre dècades i adonar-se que va irrompre en una conjuntura postfranquista

Un jove Miquel Reverte, a la barra del Lion's de Reus | Cedida

El **Lion's** era un local amb dues entrades: una donava a un bar de lliure accés per la plaça del Castell, entre la farmàcia i la cereria, que treballava en horari convencional; i l'altra, al darrere, obria al capvespre com a pub musical. Quan parlem d'aquest lloc tan especial ens referim al *privée* del carrer de la Mar. Calia picar al timbre i, després de comprovar per un espiell que qui ho feia era gent de fiar, obrien la porta.

He de dir que no eren gaire exigents en la selecció: a mi em deixaven passar. Bromes a banda, per accedir-hi havies de baixar unes escales, de manera que semblava que no tenia connexió amb l'*snack*, tot i que estaven comunicats internament. Un cop a dins, passaves a un espai de dimensions reduïdes amb diferents compartiments ambientats per una il·luminació acollidora i animats amb música de qualitat a un volum que permetia xerrar.

Els propietaris del Gayrebé van mostrar-se satisfets d'obrir el local en el mateix carrer on havia estat el Lion's, el **primer bar d'ambient** de la nostra ciutat. Per entendre el seu caràcter pioner, cal rebobinar més de quatre dècades i adonar-nos que va irrompre en una **conjuntura postfranquista** en què no hi havia cap dels avenços socials assolits en l'actualitat.

Avui se celebra el Dia de l'Orgull Gai, el transvestisme no és cap novetat, es practiquen canvis de sexe i hi ha un associacionisme LGTBI consistent. El 2019, **Miquel Reverte** va acudir a la reobertura del Gayrebé en qualitat de president del col·lectiu de lesbianes, gais, bisexuals i trans

h2o. Recentment, vaig tenir l'oportunitat de conversar amb ell després de molts anys sense veure'ns i vam recordar que, en els bons temps del Lion's, era al darrere de la barra tot servint copes com a protagonista del canvi que s'estava produint.

En aquell temps, la situació era ben diferent. En plena transició, la presa de consciència era complicada, perquè a la televisió de l'època els humoristes tractaven l'homosexualitat sense respecte i en les reunions sempre hi havia algú que explicava acudits de mal gust. Calia molta **determinació per sortir de l'armari**, una expressió que reflecteix la sensació d'alliberament dels qui ho amagaven per pressions socials o familiars.

Eufemismes com dir que "entenen" sense precisar què, o "tenir ploma" si el fet d'entendre es nota, formen part d'un codi de llenguatge que utilitza formes d'expressió pròpies per no esmentar contínuament la qüestió sexual. Quan es diu bar "d'ambient", és palès que es tracta d'ambient gai, no cal especificar-ho, però aquests bars no són locals d'*alterne*, ja que també hi van noies i parelles heterosexuales. No s'hi va necessàriament a lligar, sinó a fer el mateix que en qualsevol altre bar: xerrar amistosament i divertir-se en un espai agradable.

Proclamar obertament la tendència natural era un compromís difícil d'assumir individualment. Aquí hi ha la importància dels qui **van fer el primer pas** quan encara no s'havia produït ni tan sols el fenomen *drag*, que ens va acostumar a veure transvestits. De precedents n'hi havia, i és moment d'esmentar-ne un parell: a Salou, La Casa del Loco; i a Reus, el Tazio de l'avinguda de Jaume I, nom que li donava una orientació prou clara, perquè Tazio és el nom el preciós adolescent de la pel·lícula de Visconti *Mort a Venècia*, que tractava el tema de l'homosexualitat amb la sensibilitat pròpia d'aquest cineasta genial.

No voldria perdre l'oportunitat d'esmentar un noi que no se n'amagava pas, de la seva condició, sinó que la vivia amb total naturalitat, i del qual molts es deuen recordar: el **Bernabéu**. A Reus el coneixia tothom perquè treballava de practicant a domicili i no perdia l'oportunitat de fer brometa quan li havies d'ensenyar les natges perquè et punxés. Per a mi, era tot un exemple de com comportar-se desinhibidament. Fins i tot quan es va fer gran, feia goig veure'l tan elegant passejant el seu gos *collie* i conversant amb tothom amb el seu extraordinari sentit de l'humor.

La raó de l'èxit del Lion's és que es va obrir aprofitant un corrent favorable que abans no existia. La música que arribava de fora aplanava el camí: artistes com Bowie, Lou Reed o T. Rex van donar veu al moviment *glam*, i de mica en mica es van fer populars transformers com Àngel Pavlovsky i Pierrot, que treballaven al Barcelona de Noche, i l'Ocaña, un pintor que pujava espontàniament als escenaris barcelonins. El vaig conèixer quan estudiava a la universitat, i, seguint el seu exemple, vaig fer *performances* interpretant temes de Billie Holliday en *playback* a l'Escola de Belles Arts i a la discoteca Hilarios de Salou, on posàvem una cançó molt expressiva de la Tom Robinson Band que deia *Sing if you're glad to be gay* (*Canta si estàs orgullós de ser gai*).

Es percebia en l'ambient un canvi de paradigma quan ens vam assabentar de l'obertura d'un local al bell mig del nucli antic de Reus, fundat pel **Manolo** amb l'experiència assolida al Tazio. A més del seu magnetisme personal, es rodejava d'un equip de cambrers molt desimbolts, amb noms de guerra com ara *l'Hamburguesa* o *la Sequi*. Tots plegats aconseguien fer-nos passar una estona agradable per la seva viva, la música i les copes que servien, i, cosa que també era important, per la clientela que concitava el Lion's: gent moderna de mentalitat oberta, just el que calia per revifar una ciutat que semblava adormida.

Lion's

Reus

El logotip del Lion's de Reus Foto: Cedida

Aquella generació va ser la que va dir obertament: *Soc gai i si no ho acceptes, el problema és teu, no meu.* Era una actitud valenta i provocadora que excitava els sentits, fossis de l'ambient o no. Si ho vas a mirar, l'orientació sexual de les persones només és rellevant en el moment de buscar parella, i deixa de ser-ho quan ja en tens. En una època en la qual Reus no disposava d'una gran oferta d'oci nocturn, molts feien servir el Lion's com un fora-d'hores. Com que encara no s'estilava la Ruta del Bakalao, aquells qui empalmaven la festa més enllà de la matinada sortien per les discoteques de Salou i, abans de retirar cap a casa, hi fèiem cap per tal d'escurar la nit, i de tant escurar-la s'allargava cada cop més.

Hi va haver festasses en què les plomes volaven com no s'havia vist mai, però normalment hi havia efluis molt subtils; com comprendreu, les experiències viscudes no cal explicar-les; només puc dir que els esguards tenien una especial intensitat que m'ajudava a conèixer-me a mi mateix. A poc a poc, es va arribar a una situació més còmoda en què tothom vivia d'acord amb els seus sentiments.